

Part 1

君の知らない物語 เรื่องที่เราไม่เคยรู้

1

เป็นเวลาสิบปีแล้วที่ฉันใช้ชีวิตแบบนี้ ชีวิตที่วิ่งไล่ตามหลังผู้ชายคนหนึ่ง
เขาไม่ใช่พ่อ ไม่ใช่พี่ชาย ไม่ใช่คนรัก อันที่จริงเขาไม่ใช่แค่คนคนหนึ่ง...เขา
คือโรกิ ยูซุกิ

ฉันยังจำวันแรกที่เราเจอกันได้อยู่เลย

"เฮ้ มินามิ ทักทายคุณหนูโรกิเร็วลูก!"

แม่ของฉันกระซิบข้างหู ฉันผู้สูงอายจากการถูกลูกให้ตื่นแต่เช้า
ถูกจับใส่ชุดยูคาตะ และพามาที่บ้านตระกูลยูซุกิที่แสนจะใหญ่โตได้แต่นั่งอึ้ง
จนแม่ต้องกอดหัวฉันลงเพื่อค้อมตัวให้กับเด็กผู้ชายตรงหน้า

เด็กผู้ชาย...น่าขำนะ แม้กระทั่งตอนนั้นโรกิซังกัก็ไม่ใช่แค่เด็กผู้ชาย
ธรรมดา

เขาเป็นนักดนตรีเด็กอัจฉริยะที่เก่งที่สุดในทศวรรษ

เขาเป็นนักกีตาร์อะคูสติคที่มีแต่คนชื่นชม
ค่าตัวเขาแพงกว่าบ้านของฉัน
มือของเขามีค่ามากกว่าทอง
ไม่ต้องพูดถึงสมอง ลงท้ายด้วยอัจฉริยะแล้ว...เพลงของเขาไม่ธรรมดา

แน่นอน

"นี่ใครหรือครับคุณแม่"

คุณนายชูชุกีผู้เป็นแม่ของโรกิซังตอบว่า "นี่คือมินามิจัง เธอจะมาคอย
อยู่เป็นเพื่อนลูกจากนี่นะ"

"ถึงเมื่อไหร่คะ"

"ตลอดไปเลยจ้ะ"

ฉันที่ไม่ประสีประสาสบตากับเขา ดวงตากลมโตของโรกิซังในตอนนั้น
บ่งบอกถึงความเคลือบแคลงใจในตัวฉัน เขาเองก็ไม่เข้าใจอะไรๆ เหมือนกัน
ในวันนั้นเราทำความรู้จักกันแบบผิวเผิน แต่ไม่นานวงจรชีวิตในการไล่ตาม
โรกิซังของฉันก็ได้เริ่มต้นขึ้น

คำว่าเพื่อนที่พวกเขาใหญ่ใช้เป็นคำที่น่าขำนะ ฉันไม่เคยถูกนับว่าเป็นเพื่อน
ของเขาด้วยซ้ำ ฉันในวัยหกขวบถูกสั่งหลายอย่าง...

ห้ามคบกับเพื่อนคนอื่นไม่ว่าใครทั้งนั้น ยกเว้นแต่โรกิซัง

ห้ามเล่นกับใครทั้งนั้น ยกเว้นแต่โรกิซัง

ห้ามเลือกโรงเรียนที่จะเรียน ไม่มีสิทธิ์เลือกที่จะจะไป ต้องไปเฉพาะ
ที่ที่โรกิซังจะไปเท่านั้น

มันก็มีทั้งข้อดีและข้อเสียนะ ฉันได้เรียนโรงเรียนเอกชนค่าเทอมแพง
ตั้งแต่เด็ก กินอาหารดีๆ ที่คนอื่นๆ ในละแวกบ้านไม่มีปัญญาแม้แต่จะเคี้ยว
ฉันได้เล่นของเล่นแพงๆ แม้นั้นจะเป็นของเล่นของผู้ชายก็ตามที แต่ก็
นั่นแหละ ฉันมีทุกอย่าง

ยกเว้นอิสระ

ฉันเคยถามแม่ขึ้นมาในวันหนึ่ง

"ทำไมหนูต้องคอยดูแลโรกิซังด้วยล่ะคะ"

แม่ลูบหัวฉัน มือหยาบกร้านจากการทำงานครัวที่บ้านตระกูลชูชุกี

นั่นมีสัมผัสเป็นเอกลักษณ์ที่ทำให้ฉันจำได้เสมอแค่เพียงนึกถึง

"คุณหนูใรก็ไม่สบายจะลูก เขาเป็นคนพิเศษกว่าคนอื่น" คำตอบของแม่คล้ายๆ กับทุกคนที่ฉันเคยถาม "มินามิ ฟังนะ หน้าทีของลูกคือคอยดูแลคุณหนูใรก็ให้เขามีสมาธิและกลับมาทำในสิ่งที่เขาควรจะทำ เข้าใจไหมลูก"

แม่ย้ำในสิ่งที่ทุกคนย้ำ ตอนนั้นฉันรู้แค่ฉันคือ 'ดวงจันทร์ดวงน้อย' ที่ต้องคอยโคจรรอบเขาไปเรื่อยๆ เท่านั้น

"ทำไมต้องเป็นหนูล่ะจะแม่จ๋า"

"เพราะหนูเป็นเด็กดีใจจะ"

แน่นอนว่ามันไม่ใช่เพราะฉันเป็นเด็กดีหรือที่ทำให้ฉันถูกรับเลือกมาทำหน้าที่นี้ เมื่อโตขึ้นฉันถึงได้รู้ว่าเป็นเพราะบ้านเราทำงานให้ตระกูลยูซุกิมาช้านาน พ่อฉันเป็นพ่อบ้านให้บ้านเขา แม่ฉันเป็นแม่ครัวให้บ้านเขา และฉันก็เป็นเพื่อนเล่นของเขา...

ที่เฝ้าแต่ตามเขาอยู่ตลอดเวลา

ฉันยังจำได้ว่าเขาไม่ชอบการมีอยู่ของฉันมากแค่ไหน ตลอดเวลาที่เราไปโรงเรียนด้วยกัน ฉันเป็นเสมือนดวงจันทร์ ส่วนเขาคือโลกทั้งใบ ฉันมีหน้าที่เป็นลูกจ๊อกของเขา

คอยบอกให้ทำในสิ่งที่เขาควรจะทำ

คอยลดเวลาที่บ้านเวลาที่ปั่นเขาแล้วเขาไม่ยอมทำ ฉันเลยยอมแพ้ตัวเองมาทำให้เอง

คอยเช็คชื่อเวลาที่เขาไม่อยู่ โทษคุณครูให้

และยังต้องคอยไปตามเขากลับมาเวลาเขาโดดเรียนอีกด้วย ซึ่งเขาจะแสร้งจะเกลียดเวลาที่ฉันพยายามซักแม่น้ำทั้งห้ามาลากเขา

"ไรก็ซัง! คุณครูบอกว่าวันนี้เราโดดไม่ได้นะ! ถ้าเราโดดจะไม่มีสิทธิ์สอบแล้วนะ!"

ขาลึกๆ ของฉันก้าวตามเขา มันไม่เคยตามได้ทัน และทุกวันนี้ก็ยังไม่เคยทัน

"แต่ฉันอยากไปดูคอนเสิร์ตของวง Venus ที่ชิบูยะนี่ เธอไม่ออกไปก็ไม่ต้องไป!"

เด็กชายวัยสิบสองปีที่สะพายเป้สีแดงอยู่ข้างหน้าฉันนี่ก็ตื้อตึงอย่างที่เขาเป็นเสมอๆ เขาเองก็ใกล้หมดความอดทนกับฉันเต็มที่แล้ว

"ไม่ได้นะ! ถ้าฉันทิ้งไรก็ทิ้งไว้คนเดียว ฉันต้องโดนตีตายแน่ๆ!"

ฉันในวัยสิบสองปียังจำได้ดีว่าถ้าวันไหนกลับบ้านไปโดยไม่มีไรทิ้งวันนั้นจะโดนตีขาลายเจ็บจนตายเลย ฉันจึงคุกเข่าลง แทะจะเกาะขาเขาไว้

"ได้โปรดเถอะค่ะ กลับไปโรงเรียนกับฉันเถอะนะ!"

"เธอนี่มันน่ารำคาญจริงๆ! ฉันจะไม่ทนเธ่ออีกต่อไปแล้ว!"

วันนั้นเขาผลักฉันล้มลงแล้วหนีไปจากโรงเรียน ฉันโกรธและเจ็บจนตามเขาไปไม่ไหว และคืนนั้นฉันก็กลับบ้านไป ร้องให้จ๋าและบอกกับแม่ว่า

"แม่จ๋า หนูไม่เอาแล้ว! หนูเกลียดเขา! ฮือๆๆ"

"ลูกเกลียดเขาไม่ได้! ไม่เข้าใจหรือไง" ไม่เร็วवादลงตรงขาของฉันหนึ่งที "ลูกรู้ทั้งเขาแบบวันนี้ไม่ได้ด้วย! มินามิ! ทำไมเป็นเด็กไม่ดีแบบนี้!"

"ก็ไปหาคนอื่นมาแทนหนูสิ!!! หนูทนไม่ไหวแล้ว!!! เขามันแย่! นิสัยไม่ดีที่สุดใจกรवालเลย!!!"

ฉันจำได้ว่าแม่ฉันก็ร้องให้ไปพร้อมกับฉัน แม่ตีฉันอีกหลายทีและย้ำซ้ำๆ กับคำเดิมที่เคยพูดมา

"ลูกเกลียดเขาไม่ได้มินามิ! คุณหนูไรก็เป็นคนพิเศษ!!! ลูกเกลียดเขาไม่ได้!!! เขานะเป็นอัจฉริยะ! เขามีเรื่องสำคัญต้องทำมากมาย! เขาคือสมบัติล้ำค่าของทุกคนนะ!!!"

"แล้วหนูล่ะ! หนูสำคัญกับใครบ้างไหม!!!"

"การอยู่กับเขาจะทำให้ลูกสำคัญขึ้นมา! รู้ไหมว่าโอกาสนี้มันล้ำค่าแค่ไหน! ยัยลูกคนนี่! ทำไมไม่มีความอดทนเลย!"

คืนนั้นฉันร้องไห้จนหลับไป ฉันจำได้ว่าชิมเคร้าไปพักหนึ่ง คุณนายยูซุกิเริ่มสงสัยในความสามารถของฉัน ที่จริงพวกเขาก็เกือบจะหาคนมาแทนฉันแล้วเนื่องจากช่วงนั้นไรก็ซิ่งเหลวไหลมาก และฉันก็ไม่สามารถตามเขากลับมาได้จริงๆ ไม่ว่าจะแม่ฉันจะตีฉันอีกก็ร้อยทีก็ตาม

แต่แล้ววันหนึ่ง ระหว่างที่ฉันนั่งเฝ้าๆ อยู่ที่หน้าห้องซ้อมดนตรีของเขา เพราะว่าเขาไม่มาตามนัด ลู่ๆ เขาก็โผล่มาตอนที่ใกล้จะหมดเวลาแล้ว

"นี่ มินามิ"

"...หายไปไหนมาคะ"

ตอนนั้นฉันเห็นเธอเกินกว่าจะเร่งเขาให้เข้าไปพบครูสอนดนตรีที่รอ
เขามาเป็นชั่วโมงแล้ว ที่ถามก็เป็นความเคยชินมากกว่าจะอยากรู้คำตอบ

"ฉันไปฮาโกเนะมา" เขาบอก

"ฮา! O_O"

โรกิซังขำเมื่อฉันทำหน้าตกใจ ก็มันตั้งไกลนี่นา

"ไม่เห็นต้องทำหน้าตกใจเลย เวลาเธอทำหน้าแบบนี้มันตลก" แล้ว
เขาก็หัวเราะออกมา ขนาดตอนนั้น ป.6 แต่เวลาเขายิ้มยังหล่อเลย "อะ นี่
ฉันให้"

เขาหยิบห่อขนมมันจูเล็กๆ ออกมาจากกระเป๋ากางเกงแล้วยื่นให้ฉัน

"อะไรคะ"

"ของฝากนะ"

"..."

ฉันพูดไม่ออก เป็นครั้งแรกของเด็กหญิง ป.6 อย่างฉันที่ได้รับ
ขนมมันจูจากผู้ชาย

"ชอบไหม ฉันเห็นในทีวีเมื่อวานตอนเย็น เขาบอกว่ามันเป็นที่ยอมรับ
ในหมู่นักท่องเที่ยว ฉันเลยนั่งรถไฟไปซื้อมาให้เธอ"

"เอ่อ..." ฉันเกาผมเปียของตัวเองแบบงงๆ "ขอบคุณค่ะ"

"ไม่เป็นไร" เขาดูดีใจที่ฉันรับของชิ้นนั้นไป เขายิ้มจนแก้มมุ่มเลย
"ดีกันนะ"

แค่นั้นเอง ฉันก็ลืมทุกอย่างที่เขาทำมา ลืมความเห็น้อยล้ำจากการ
ไล่ตามเขาจนหมดสิ้น ฉัน...ในวัยสิบสองปี เพิ่งเข้าใจครั้งแรกก็วันนั้น...

ว่าการใจเต้นแรงเพราะตกหลุมรักมันเป็นยังไง

นั่นแหละ แต่ก็เชื่อว่าการใจดีเป็นบางครั้งของโรกิซังจะทำให้ชีวิตฉัน
มีแต่ความสุขอยู่ดีล่ะนะ โรกิซังเป็นคนใจร้าย นั่นเป็นธรรมชาติของเขา
ตอนนั้นเรา ม.1 ฉันกำลังบ้ารักใหม่พรมเอามากๆ

"นี่ มินามิ"

"คะ?"

"เธอดึงผ้าพันคอสวยจัง"

"จริงหรอคะ ○_○" ฉันตาโต ร้อยวันพันปีโรกิซังไม่เคยชมฉัน

"อ้อ...เนี่ย ฉันยังอยากได้บ้างเลย"

ตอนนั้นฉันยังเด็ก เขาพูดแค่นั้นฉันก็ใจเต้นรัวแล้ว

"จะ...จริงหรอคะ ฉันสอนเธอก่อนไหม"

"ไม่เอาอะ" เขาเอ่ยอย่างซื่อๆ "เธอก็ทำให้ฉันดี"

เออ ○_○ ฉันก็ทำให้เขาได้นี่นา ถ้าเขายอมใส่ละ ฉันคงดีใจ
มากๆๆๆๆ เลยละ

"เอาสีอะไรคะ"

"หืม?"

"ผ้าพันคองี้ อยากรู้สีอะไรคะ"

"อ้อ เอาสีชมพู" เขาตอบแบบนั้น ก่อนจะเอื้อมมือมาลูบหัวฉัน "เธอ
นี่น่ารักจัง"

แล้วฉันก็ดึงผ้าพันคอสีชมพูอย่างตั้งใจโดยที่ไม่ได้ตั้งใจสงสัยอะไรเลย
ฉันหาแพตเทิร์นสวยๆ จากในนิตยสาร ซื้อมาผสมแคชเมียร์แสนแพงด้วย
เงินตัวเองมาถัก ฉันอุตส่าห์ร้อยตุ้มกลมๆ น่ารักๆ ไว้ที่ปลายด้วยเพราะมัน
น่ารัก ฉัน...เด็กผู้หญิงอายุสิบสามคนนั้น...ใช้เวลาสามวันสามคืน ไม่หลับ
ไม่นอนนั่งถักผ้าพันคออย่างประณีตที่สุดให้โรกิซัง

และผลปรากฏว่า

"ไอโกะ ชอบไหม"

"เอ๋? ไรก็คุง"

"ฉันชอบเธออะ"

"○_○"

"ผ้าพันคองี้...ฉันถักเองกับมือเลยนะ ถึงมันจะหู้บี้ไม่สวยเท่าไร...
แต่ถ้าเธอโอเค เรามาเป็นแฟนกันไหม"

ยัยไอโกะจิ้งห่องสามหน้าแดงเป็นลูกต๋าลิ่ง โรกิซังนี่น่ารักจะตาย

ฉันรู้ดี เธอเองก็ชอบเขาอยู่เหมือนกัน ก็ซอกโกลดตอจนวันวาเลนไทน์นะ
เธอยังฝากฉันไปให้โรกิซังอยู่เลย

ฉันก็อยู่ตรงนั้น...ตอนที่ไอโกะจั่งตอบแบบไม่คิดเลยว่า

"คะ!"

และใช่ ฉันนี่เองยังเิ่งที่ถักผ้าพันคอที่ทำให้โรกิซังจีบแฟนคนแรกใน
ชีวิตติด

ฉันก็ยังคงทนต่อไป ส่วนหนึ่งอาจจะเพราะหน้าที่ที่ฉันต้องทำในการเป็น
'ดวงจันทร์' ที่โคจรรอบโรกิซัง แต่อีกส่วนฉันรู้ว่ามันเป็นเพราะฉันตกหลุมรัก
เขามากขึ้นเรื่อยๆ ถึงทนได้ทนดีขนาดนี้

ฤดูหนาว ตอน ม.๖

"โรกิซัง วันนี้คุณลุงทานากะลาป่วยกะทันหัน เราต้องเดินทางไป
โรงเรียนเองนะคะ"

ฉันบอกโรกิซังแบบนี้ในเช้าวันหนึ่ง เขาหัวหน้ครั้งก่อนได้มาว่า

"เฮ้ย ไหนๆ ก็ไม่มีคนขับรถแล้ว เราก็โดดเรียนสักวันไม่ได้หรอก"

"เทอมนี้วันลาหมดแล้วคะ โรกิซังขาดเรียนเพื่อไปงานการกุศลหนึ่งครั้ง
มีการแสดงเดี่ยวของโรงเรียนดนตรีอีกวันหนึ่ง อีกวันเป็นงานเลี้ยงพิเศษ
ของงานพุทธจีน..."

"..."

"แล้วก็มีครั้งนั้นที่โรกิซังโดดเรียนไปดูเต่าที่สวนสัตว์ ไปขอพรที่วัด
แล้วก็อีกวันที่ไปดูภูเขาไฟฟูจิด้วยคะ"

"-_-; เยอะขนาดนั้นเลยหรอ? เขาดูสิ้นหวัง "เด็กควรมีสติที่ได้เที่ยวเล่น
สิ"

"เด็กดีต่างหากคะที่มีลืมนั้น" ฉันแย่งผ้าห่มมาจากเขาอย่างเลือดเย็น
"คราวนี้ก็ลูกจากเตียงได้แล้วคะ"

ความเขี้ยบของฉันสามารถดึงโรกิซังให้ลุกจากเตียงมาแต่งตัวได้

มันสามารถลากเขาไปถึงสถานีรถไฟได้ด้วย!

แต่ฉันไม่สามารถทำให้ไปถึงโรงเรียนได้ซะงั้น

"ไรกิซัง!!! นั่นจะไปไหนคะ!!!"

ฉันตะโกนลั่นถนนเมื่ออยู่ดีๆ เขาก็เดินข้ามทางม้าลายไปเฉยเลย แล้วเขาก็ตะโกนกลับมาบอกฉันว่า

"ฉันหนาว ฉันจะไปซื้อไอเด็ง!"

ฮา! T_T

ฉันแทบจะร้องให้อยู่ตรงนั้น ลมหนาวพัดวี๊ดไปต่อหน้าฉัน และเมื่อมองนาฬิกาฉันก็ต้องตกใจตาตั้ง อีกลิบนาที่จะถึงเวลาปิดประตูโรงเรียน โดยไม่คิดหน้าคิดหลัง ฉันวิ่งตามไรกิซังไปทันที

ปรี๊ดๆ!!

เอี้ยดดดดดดด!

โครม!

เกิดความวุ่นวายขึ้นบนถนนเมื่อมีรถจากไหนไม่รู้พุ่งมาเกือบจะชนฉัน ส่วนคันหลังก็ซุลมุนพุ่งไปหมด รู้ตัวอีกทีฉันก็ล้มลงไปกับพื้นถนนเสียแล้ว ตึง!

เหตุการณ์วันนั้นทำเอาฉันกลัวการข้ามถนนไปพักใหญ่ ฉันจำได้ว่าตื่นขึ้นมาในโรงพยาบาลพร้อมบาดแผลเต็มตัว มีแผลฉกฉกรรจ์บนหน้าผากหนึ่งแผล และมีไรกิซังยืนอยู่ข้างๆ เดี๋ย

"มินามิ! ฟิ้นแล้วเหอ!"

"...ไรกิซัง"

"ไร้ ฉันสะกั้วว่าเธอจะเป็นอะไรไป ทำไมฟิ้นซ้าแบบนี้ -_-^"

ฉันมองเขาโวยวายแล้วไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกขำ มองชุดนักเรียนที่เประอะเปื้อนของเขาแล้วเอ่ยถามว่า

"ว่าแต่ไรกิซังไม่ต้องไปเรียนเหอคะ"

"ดูสารรูปตัวเองเถอะ เธอเป็นแบบนี้จะให้ฉันไปเรียนได้ยังไง"

อ่า...ไม่ อย่าใจเต้น เขามั่นคนใจร้ายนะ

เขามั่นคนใจ...

ตึกตัก ตึกตัก

หัวใจเต้นแรงไปแล้ว -///- ฉันไม่เคยห้ามใจตัวเองได้เลยให้ตายสิ

"นี่ มินามิ"

"..."

"ฉันขอโทษนะ เพราะฉันแท้ๆ เลย"

ฉันในตอนนั้นอายุสิบสามปี

ถ้าถามว่ารู้สึกโกรธไหมตอนที่ได้เห็นโรกิซังวิ่งไปซื้อไอติม... ก็มีบ้าง

ถ้าถามว่ารู้สึกโมโหไหมตอนที่ได้เห็นแผลตามตัว... ก็มีบ้าง

ถ้าถามว่ารู้สึกน้อยใจไหมที่รู้ดีแก่ใจว่าการที่โรกิซังเฝ้าไข้ฉันอยู่นั้น มันก็แค่เพราะว่าเขาซีเกียจไปเรียน... อันนี้ก็มีส่วนเช่นกัน

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น เวลาที่เขาเอ่ยขอโทษมา ไม่ว่าเขาจะแยกกับฉันแค่ไหน ฉันก็จะตอบไปว่า

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ"

มันไม่เป็นไร... อย่างที่ฉันเคยตอบเสมอมา

2

แผลที่หน้าผากในวันนั้นยังเป็นแผลเป็นอยู่จนทุกวันนี้ ฉันต้องเอาผมหน้าม้ามาคอยปิดไว้ไม่ให้ใครเห็น โรกิซังเคยวิจารณ์เรื่องนี้อยู่ครั้งหนึ่ง

"ปิดอะไรนักหนา เธอจับหน้าม้ามาห่าดิบรอบแล้วนะวันนี้"

"ก็ลมมันแรงนี่คะ ฉันไม่อยากให้คนอื่นเห็นแผลเป็น (._.)"

"กลัวคนรู้ว่าเธอเป็นญาติกับแฮร์รี่ พอตเตอร์หรือ" เขาหัวเราะ "มินามิ พอตเตอร์ เด็กสาวผู้รอดชีวิต"

"T_T ใจร้าย"

ปกติเขาไม่ใช่คนใจร้ายแบบนี้นะ ทำไมใจร้ายกับฉันคนเดียวก็ไม่รู้ สงสัยฉันจ้ำจี้จ้ำไชเขามากจนเขาเกลียดฉันไปแล้วมัง

ปุป...

จู้ๆ ก็มีอะไรอู่นๆ สัมผัสบนหัวฉัน มันคือหมวกไหมพรมสีดำของโรกิซังนั่นเอง

"อะ เค้าไปใส่ไว้ จะได้ไม่ต้องคอยจับหน้าม้าไฉละ" ไม่พูดเปล่า เขาสวม

ให้ฉันด้วย "อืม ก็ดูใช้ได้เหมือนกันนะเธอเนี่ย"

"..."

เราอยู่ใกล้กันมากจนฉันมองเห็นเงาตัวเองในดวงตาของเขา ใจฉันเต้นแรงอีกแล้ว ไรกิซังจะได้ยินไหมนะ...

ในขณะที่ฉันกำลังซึ่งอยู่นั่นเอง

ฟูบ!

โลกของฉันมีตกลงในบัดดลแถมยังหายใจไม่ออก อยู่ดีๆ หมวกไหมพรมนั้นก็ถูกดึงมาปิดหน้าฉันทั้งหน้า (นี่ก็ภาพจิตรกรรมไอ้โม่ง) เสียงหัวเราะดังลั่นนั่นทำให้ฉันรู้โดยไม่ต้องเดาว่าใครคือตัวการ!

"ฮ่าๆๆ"

"ไอ้ออ้อ! >O<"

ฉันพูดอ้อเพราะหมวกปิดอยู่ ด้วยความบ้าๆ เป๋อๆ เลยใช้เวลาอยู่นานกว่าจะเอาหน้าตัวเองออกมาได้ เมื่อภาพข้างหน้าแจ่มชัด และลมหนาวพัดผ่านหน้าฉันไป...

ไรกิซังก็ไม่อยู่ตรงนั้นซะแล้ว เขาแวบหายไปตามประสาเขา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

